

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

¡Via fora somatent!
Y acabém aquesta gent!

¡Nanch! ¡Nanch! ¡Nanch! ¡Nanch!
 ¡Arriba tots! ¡Ja sona la campana!
 ¡Via fora! ¡Somatent! ¡Abaix l'absolutisme!
 ¡Corrémho tot! ¡Seguimho tot!
 ¡A la montanya! ¡Avuy es l'últim dia!
 ¡Que no'n quedi cap! ¡Uy, quin pet de campanas!
 ¡Nanch, gananch!... ¡La campana sona—lo canó retrona—Aném, aném—aném al somatent!
 ¡Fém net y escombrada seca!
 ¡No més ganduls! ¡Xiu... u... u!...
 Lo carril ja 'ls xiula! ¡Cataxim, xim, xim, xaraxima!...
 ¡Allons enfants de la patrie!...
 ¡Mira quin un! ¡Altol!...
 ¡Pum!... ¡Avants d'esmorzar s'ha de fer cassal!
 ¡A ver, tres hombres all!...
 ¡Morts ó vius!...
 ¡Avuy es la nostra!...
 ¡Ja podrém anar á fora!...
 ¡A cassar!...
 ¡A fer brenadas!...
 ¡Viva... a... a!...
 ¡Nanch! ¡Nanch! ¡Nanch!...—
 La campana sona—lo canó retrona—
 aném, aném—aném al somaten!

¡SOMATENT!

Creym que LA CAMPANA no té pas de dir quinas son las sévas ideas, y avuy menos que may.

Pensi lo que vulga, aspiri á lo que aspiri, desitji lo que desitji, desde 1872 en que vá alzar-se una bandera odiosa, escándol y baldó de la nostra patria, ha disparat contra ella ab bala roja, de dret á dret, á cegas, tirants'hi de cap.

¡Guerra al absolutisme! ¡Guerra contra sos fanátichs sectaris tant infames y oprobiosos, com la mateixa causa que defensen!

Aquest crit ha bullit sempre en nostres llabis.

Aquest crit comensárem á llemsarlo en 1872, encare que regnés D. Amadeo de Saboya.

Seguirem donantlo ab mes fermesa y passió, durant totas las situacions republicanas.

Lo donárem durant la híbrida dictadura del general Serrano.

Y en fi, la situació actual no ha sigut motiu bastant perque l'acalléssim.

Hém obrat aixís perque per ser lo que volém ser, es necessari que avants tinguém sentiments; sentiments de llibertat, sentiments patriótichs, sentiments humanitaris, y 'ls sentiments nobles y elevats no reflexionan ni calculan fredament: neixen en lo cor. y al neixen 's manifestan sens que hi haja poder ni voluntat per desviarlos...

¿Depén de nosaltres que 'l carlisme deixi d'inspirarnos asco y repugnancia?

Asco y repugnancia nos inspira, y encare que de las sévas mans haguéssim de rebre lo que mes vivament ansia nostre cor, y encare que indirectament als séus actes poguéssim arribar á deure lo triunfo dels nostres propésits de sempre, tirariam de revés una victoria que apareixeria tacada ab la sanch de la patria y ab la vergonya y 'l llót dels crims y maldats més horribles y espantosos.

Som lo foch y l'aygua: la llum y la sombra: som los dos polos de l'esfera política: som dos principis contradictoris, y es inútil que hi haja qui demani ni esperi, no ja una complicitat que 'ns abotxornaria, sino un quietisme que 'ns faria remordir la conciencia.

Estacats fins are, sols hém pogut combatre al absolutisme ab las armas de un rencor que covava dintre de la nostra ánima sense que trobés medi d'esbrabarse...

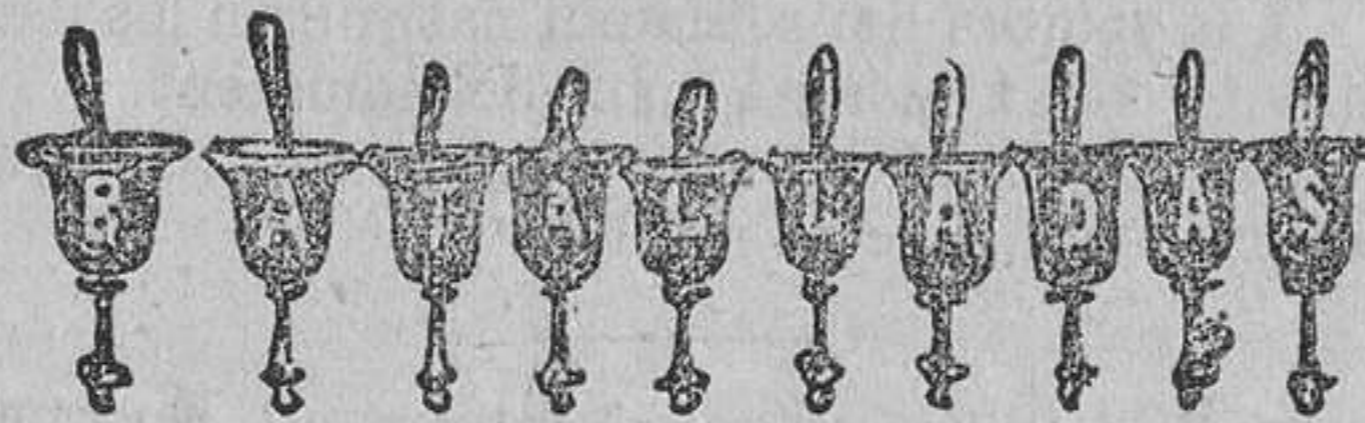
No fém historia, ni pensém ab culpas passadas, y menos en aquest moment.

¡La campana sona! ¡Lo crit de somatent se deixa sentir! No hem de sentir donchs res mes que aixó. Y encare que no hi hagués una disposició oficial que fés obligatoria l'assistencia á un acte tant imponent, LA CAMPANA DE GRACIA sens abdicar á una sola de sas aspiracions, tocaria á somatent per dir als séus amichs, per dir als séus lectors: «Ha arribat l'hora de satisfer un deute de conciencia, l'hora de demostrar als ulls del mon, que tant com los nostres principis estimém á la patria y estimém á la humanitat.

¿Qué per ventura no 'ls defensém per sentiment patriótich y humanitari á la vegada?

¡Sus! Amunt tets, contra 'ls enemichs eterns de la humanitat y de la patria!

LA REDACCIÓ.

En lo present número extraordinari advertira als nostres lectors que no hi busquin treca closcas, ni xaradas ni endavinallas, ni res: es hora de buscar carlins y no de buscar solucions.

Tampoch s'estranyin de no trobarhi la correspondencia. Com qu'are ab aixó del somatent los carrils no corren, no 'n treuriam res de contestarlos.

Avuy las campanas de tot Catalunya tenen una doble missió.

La de convocar á tots los liberals y llemsarlos contra l'odiosa tiranía; y la de tocar á morts per la carlinalla catalana.

Lo *Diari de Barcelona* es un d'aquells periódichs mes autorisats per censurar sempre la passió política.

Naturalment: ell es antich en la premsa, y á la seva edat la passió cedeix sempre al racioni.

Per xó avuy no diu res contra 'l somaten general: per xo avuy no 'l califica de disbarat baix lo punt de vista militar y humanitari: per xó no menciona que es injust y trist que la gent rica y endeble tinga de fer en aquest punt lo mateix servey que la gent pobra y robasta: de res d'aixó parla 'l padri de la premsa barcelonesa.

Aquestas rahons son bonas per ser tretas quan lo somaten qui 'l convoca 's diu general Velarde y republicans los qui mes se bellugan per ajudarlo, aquestas rahons llavors son plausibles, de gran pés, y hasta magistrals.

¡Ay senyor! ¡Quantas vegadas lo mestre no mereixeria las palmetadas que dona als séus deixebles!

Lo fort de Sant Leon, en lo Nort, s'ha rendit sense disparar un tiro.

«No es tan fiero el leon como lo pintan.»

Vila del Prat presentat, presentat en Muixí, en Ferrer cap á Fransa, en Castells dihen que també.... lo somaten tindrà ben poca feyna.

De totas maneras, després de segar es hó que s'espigoli.

Y després de una guerra com la que aquets ganduls han fet en Catalunya, encare hi ha la vida.

Desitjariam saber si 'l senyor Mañé y Flaquer, que ab tant elogi parla dels carlins del seu temps y dels liberals del seu temps, anirà ó no anirà al somatent general.

Desitjariam saberho per posarnos—en cas afirmatiu—al seu costat y referir las sévas hasanyas, temerosos com estém, de que ab la modestia que 'l caracteriza prescindexi d'ellas en sos articles dominicals.

Un d'aquests dias hém vist l'anunci de una botiga de robas que deya aixís:

«GRAN BARATURA DE PAÑOS CON MOTIVO DEL SOMATEN.»

Alguns s'escriuixian llegintlo y deyan:—Qué tenen que veure las cols y las quatre témporas? ¿Qué té que veure 'l panyo ab lo somatent?

—¿Qué té que veure? ¿Y aixó no saben? ¿Qué no's recordan que á tots los difunts se 'ls embolica ab panyos fúnebres?

Donchs vels'hi aquí la baratura.

Uns quants soldats dias endarrera duyan uns quants carlins copats en Copons.

Un dels sorges, trayent la boina á un carlí, diu:—A veure quina cara hi faig.

Y un altre sorge molt amich seu, per broma també, aixeca 'l fusell y exclama tot rihent:—Si fosses carlí ¡com te l'acanaria!

En aquest moment surt lo tiro y 'l de la boina cau en terra banyat de sanch, mentres l'involuntari homicida exclama desesperat:

—Maléhida siga la boina y 'l primé que las vá inventar.

—Aixó del somatent será una gresca; alguns hi anirán no mes que per fer boira...

—Sí; pero d'aquesta boira altres farán que 'n surti *pedregada seca*.

Reflexió de un jove prófugo:

—Si en lo somatent logro pescá un carlí 'm libro de la quinta. ¡Lo pescaré! Pero ¡com dimontri! ¿No vaig jo per ventura de tenir qu'entrar en caixa? Donchs mirarém de que entri en caixa ell també.... Are ray que 'l general diu que se l'hi presentin morts ó vius.

—Aném á fer la pau, deya un pagés de fora.

—Toni: lo qu'es per, mi si'n trobo un tant solzament, te dich que la faré. A mi'm deuen tres anys y mitj de disgustos y jo't juro que 'l que cau á las mévas mans los passarà tots en un dia. Ja'u véus: es precis que fém la pau.

Una advertencia als somatents:

Un cop sigéu al camp miréu bé tots los amatalls: no deixéu res per xich que sembli, que 'ls carlins s'han tornat tant *petits*, que igual que D. Crispin fins son capassos de amagarse sota una fulla de col.

Quedan eximits de concorre al somatent los capellans y 'ls pastors.

Aixís ho diu lo bando; pero al nostre entendre podia aixó expressarse de un'altra manera: per exemple:

—«Quedan eximits de concorre al somatent tots los qu'están destinats á guardar béns!

Hi ha familias á qui 'ls carlins los han fet beure 'ls set cálzes d'amargura.

Uns en la emigració han viscut tres anys y mitj en la major miseria: altres sense poderse moure d'ellas, s'han vist per ells robats, escarnits y abofetejats, quan no salvatjament estrangulats entre sas garras.

Ha arribat l'hora de passar balans de tots aquestas agravis, de totas aquestas injurias é iniquitats.

Qui estiga ofés que 's satisfassa, que per aixó es lo somatent.

Recórdis en tot cas que oficialment está anunciat que aquestas fieras poden presentarse mortas ó vivas.

Un'altra advertencia:

Avants los carlins anavan carregats de robaris, escapularis y cera de monuments. Apesar de tot, aixó no'ls ha servit de res.

Recomaném als liberals que vagin á perseguirlos, que's proveheixin de un número de la CAMPANA DE GRACIA, á veure si per ells dona mes bon resultat.

Es una campana la nostra que sempre'ls ha amohinat.

L'AGONIA DEL CARLISME.

Á MON BENVOLGUT AMICH JOSEPH O. SERRA.

Encara vers la serra
Somou lo crit de guerra
L'arrel de las alzinas que no ha vençut lo vent.
Encara entre fumera
Lo flam de la foguera
S'ovira, y lo que abrusa com cruix també se sent.

Y s'ou la veu d'alerta
En la que's creu deserta
Masia, llar sagrada del catalá pagés.
Encar soldats s'hi troban
Que de la patria roban
La santa pau, y l'honra, la gloria y lo progrés.

Darrera sas petjadas
Restan vilas cremadas;
Donzellas de dol plenas, que han servit de beti.
Despullas, plors, engrunas
De cors liberals, runas
Que'l desitj de venjansa fa creixe ab frenesi.

Y com fantasmas passen
Que tot nos ko arrabassan,
De la serra á la plana, de baix del mont al cim,
Fugint esporuguidas,
Com si ab veus malehidas
Corrent al seu darrera las empaytès son crim.

Y 'ls vils en sa porfia
No senten sa agonía;
No veuen que sa tomba pot ser será 'l barranch
Que al seu devant ja tenen....
Y corren, no 's detenen,
Que'l cel, sobre ells, calentat, vessa gotas de sanch

¡Cains! ¡Cains! los crida:
Que heu fet d'aquella vida
Que'l seu calor vos daba? Parèuse; ¡De genolls!
Mes ja ni al cel escollan,
Y contra ell se revoltan
Y mes que Dèu se creuen, encenegats y folls.

¡Ah! corra, vil nissaga:
Amagat 'hont s'amaga
Lo tigre, en cova fosca, de sas passions harém.
Esborra tas petjadas...
Mes creu que tas maynadas
Encar que baix la terra se colguen trobarém.

Los plors de las donzellas
Marsidas com poncellas;
Lo flam del roig incendi; las runas de la llar;
La sanch dels germans nostres
Vessada per mans vostres,
La patria, de dol plena, que heu fet agonejar,

Lo nostre esprit encenen;
Y ab los recerts que 'ns venen
De que tenim grans glorias que refermar debém,
Darrera vostre ab ira
Anar lo mon nos mira,
Que tots vostres ultratjes venjar avuy sabrém.

¿Creyeu pot ser som presa
Encar de la cruesa
De vostre despotisme? Fou somni d'un instant!
Lo poble sent deliri...
Y quan trás del martiri
La llibertat lo anima, se fa imponent y gran!

S. ALSINA Y CLOS.

Una colla de gats de Barcelona á pretest del somatent se 'n ván á guardar las fonts de la montanya de Montjuich.

Arriban á la Satalia: un ral de cargols, dos d'escabeig, un d'escarola y olivetas, pa y vi: total sis rals y bon profit per barba.

—Sis rals? preguntan.

—Si senyors, sis rals, contesta 'l mosso.

—Home, vé just: presenti 'l compte al Marqués de Ciutadilla, y diguili qu'eram una colla de joves que anavam al somatent y que lo haviam cobrat encare lo socorro.

EPITAFI.

Vint covills, trenta gallinas
jauhen aqui eternament:
mirall de xusmas carlinas,
moriren tot fent tantinas
lo dia del somatent.

—Ab aixó del somatent vá á realitzar-se un dels problemas mes grandiosos que agitavan á tots los sabis de la terra.

—¿Quin problema?

—Lo del moviment continuu.

—Cá.

—Vols mes moviment continuu que 'l d'un carlí perseguit pèls somatents?

¡Cosa estranya!

A la sombra del somatent nasqueren los carlins, y ván á morir á mans del somatent.

¡Bé diu aquell precepte evangélich: «Lo qui á ferro mata, á ferro mort!»

—Y bé ¿qu'es: somatent ó somaten? En unas alocucions hi posan lo primer y en altrás lo segon.

—Home: la eterna qüestió de las *as* y de las *es*... ¡vet'ho aquí!

—Ah! ja entench: escrígan ab *as* ó ab *es* una obra, la gran qüestió es qu'estiga ben escrita, ¿no es aixó? Donchs siga *somaten*, siga *somatent*, lo gran que es qu'es fassa net.

—No véu ab aixó del somatent, tota la gent pacífica podriam formá un cordó, y no deixarne escapá cap.

—¡Com se coneix que vosté es cordoné! Vés á qui se li acut l'idea de lligarlos ab un cordó! Dispensim, senyor, jo al menos los lligaria ab una corda de pou.

—Lo dia del somatent, deya una dona al seu marit, mira de passada si trobas algun bolet.

—Dèu me 'n quart noya: lo que miraré jo, será, si puch, de repartirlos entre la carlinalla.

—Hasta las donas podriam anar al somatent y cada una portar un canó...

—De artilleria?

—Cá home: de fer mitja.

—Somaten vé de *som atent* á la véu de la campana, deya un carlí: donchs nosaltres també 'n *serém* de *atents*....

—Serán *atents* ¿en qué?

—En tocar pirandó, aixís que la campana toqui un'altra cosa.

—A París acaba d'estrenarse un drama de gran espectacle titolat «Viatje á la lluna.»

—Home: are que tants carlins entran á Fransa, á veure si aquest viatge 'ls lo podriam fer seguir.

—No hi ha pas cap necessitat.

—Perqué?

—Perque ja s'nan quedat tots á la lluna de Valencia.

La Junta general de Somatent ha publicat una alocució en catalá.

En ella s'hi anomena vuit vegadas la paraula PAU.

Ay, no: déu vegadas y no vuyt, puig entre las firmas hi ha de un tal PAU Casanovas y PAU Espona y Rossell.

En l'alocució de la Associació rural encare hi ha una cosa mes caya.

Se parla de un aglá que se sembra y fa un roure y 'l roure fa somatents.

En tota la nostra vida hem vist una cosa mes alambicada.

Sembla alló de donar un aglá per fer... un roure.

La campana toca á somatent: lo mestre del poble, com es natural, ha tingut d'anarhi, y 'ls noys que fan festa, exclaman saltant d'alegria:
—Noys, ¡viva la campana!

Un gandul lo dia del somatent.

—Avuy veuré sortir lo sol: en ma vida m'havia llevat tant dematí.

EPITAFI.

Matava'l cuch cada dia
ab un trago de ayguardent
un carlí, y ¡vés qui'u dirial
ha mort sens di:—«Ave Maria!»
ab los *cuchs* del somatent.

Al sentir la campana del seu poble tocant á somatent, deya un pagés:

—¡Ay gracias á Dèu! ¡Com hi ha mon me sembla que tocan á *bon temps*!

LO QUE DIU LA CAMPANA.

En lo cim de un campaná
hi repica un sagristá
ben content ó mol content.
¡Lo que son humans destins!
ahí anava ab los carlins
y avuy toca á somatent.

Prou está desesperat;
mes l'arcalde l'hi ha manat
y á l'arcalde 'l general:
prou lo pobre fa ganyotas
y 's començau picant de *potas*;
mes ell toca y tant se val.

La campana te bon só,
reuneix la població,
ja tothom ne surt del niu:
la campana té palica,
ja ab lo sacristá s'explica
ja oiréu lo que li diu:

Surtiu, sortiu
correu, veniu
y aneu tots al somaten
ma véu oiú
oiú que'us diu
ja ha arribat lo grat moment.

Carlí rui
trayeu d'aquí
tots plegats per sempre més:
que jo per mi
faré senti
mon accent per dius 'hont es.

Las galdas del sagristá
ja's commensan á inflamá,
quan lo poble entusiasmat
á la véu de la campana,
entonant cansó galana,
á fora en pès se rebat.

La campana ja may calla
y en lo sagristá n'estalla
un enfado dels mes forts,
quan li diu ab véu feresta:
«¿Toco á morts ó toco á festa?
¿Toco á festa ó toco á morts?»

«A festa pèls liberals
pèls carlins, á funerals...
Tu no paris de tocá.
«Es cástich que Dèu t'envia
toca, toca tot lo dia
toca, toca sagristá.

«Y si tocar no t'agrada,
si mon accent tant t'enfada,
tallas la corda enrabiata,
l'untas ben bè ab sabó moll,
te la cargelas al coll
y 't penjas al meu costat.»

P. K.

EPITAFI.

Jau aquí en Pau Ferrerons,
carlí dels mes amatents
y cristiá dels excelents,
robá catorze copons
y morí sens sacraments.

—Lo somatent es al trench del auba.
—Si, home si: al trench del auba 'ls trenca-
rem la clepsa.

En una masia, un del somatent béu un tra-
go d'aygua ab un cantí de metall.

—¡Qué fás Pep?
—No res, also 'l coure.

Una beata:

—¡Ahont vás fill mèu?
—No sent la campana?
—¡Oh! ¿vas al jubileo ó al somatent?
—¡Al somatent! Pero per forsa: y veji si es
iaíquo, mamá; hi ha liberalots que diuhen
que'l somatent es lo jubileo de la llibertat, y
que ananthi s'hi guanya l'indulgencia plena-
ria de la pau.

EPITAFI.

Unas orellas de burro
un clatell pelut de bé,
ull de llop, grapas de tigre,
camas de gos euniller,
son los simbols d'aquest ninxo
¡quin carlí mes excelent!

Lo toch del somatent:

UN CASSADOR: A só de timbals no s'agafan
llebras; pero á só de somatent s'agafan carlins.

UN CARLI: ¡Quan penso que ab aquest toch
nos tocarán l'esqueña!

UN OJALATERO: ¡Si tingúes cervell, aquest só
de campanas se m'hi ficaria: pero tenint cervell
ja no m'hauria posat á ojalatero de una causa
perduda.

UN CAMPANER: Jo soch l'únich que m'escá-
bulleixo d'anarhi, pèl motiu de que anar á la
professó y tocar las campanas diuhen qu'es
impossible.

UNA BEATA: ¡Ave Maria Puríssima! ¡Fer ser-
vir las campanas de la iglesia per perseguí als
defensors de la religió!.. Lo mon está perdat,
está perdat, está perdat enterament.

UN ATEO: No mes perque hi hajan campanas
qu'espabilin á aquesta cáfila de fanátichs vol-
dria que no tiressin á terra las iglesias. ¡Vet'
aquí com no hi ha mal que per bè no vinga!

—¡Hola Quico! ¡Ahont vás?

—Al somatent.

—Al somatent y ab una escombra al coll?
Vaya, que sempre has de ser gat...

—Noy: lo general dia en l' allocució que po-
dém anarhi ab qualsevol mena d' armas... ab
aixó jo 'm recordo sempre de la mare que 'm
deya:—Noy, no fassas jechs ab escopetas: re-
cordat que un dia de un mánech d'escombra'n
van sortir set balas.

EPITAFI.

Dessota d'aquesta boyna
que fou de un gran cabecilla,
hi jau una pacotilla.

CANTARELLAS.

Adèu hermosa morena
me'n vaig ab lo somatent...
Si no 't regalo un carlista,
no 'm digas pas may mes res.

Tu qu'est tant arrebatada,
vès si 'm pots seguir un rato
quan sentis á las campanas
tocant totas á rebato.

Que jo 't maltracto?—Mentida!
Sents las campanas? Las sents?
Donchs nena, d'aquesta feta
tots los homes som-atents.

M'has mort, m'has robat lo cor
y m'has deixat per en Roure,
es carlista 'l teu amor,
y per xo jo li also 'l coure.

¡Adèu, adèu que 's fá tart!...
Demá es dia de mat'nas
que al trench de l'auba, ja 'u sabs,
armas al hombro y arriba!

J. R.

¡QUI SAB SI ARE HO PROBESSIN!

Lo mèu pare havia sigut micalet en l'altra
guerra.

¡No'n sabia pocas d'histories! De tristas, d'
alegras, de mitj alegras y mitj tristas: lo dia
que comensava á contarlas, era qüestió de fer-
se un tip de plorar y un panxó de riure á lave-
gada.

¡Ne voléu sentir una? Donchs escoltéu:

Era á l'any 37, yab la mèva companyia cor-
riam al darrera del cabecilla Garrell. Vam arri-
bar al Congost, vam acampar al mitj de un tor-
rent y vuydadas totas las municions nos troba-
rem ab una dotzena d'arengadas queduya un,
un forch d'alls que duya un altre y una penca
de bacallá sech que vá treure 'l cabo primer.
Per fortuna portava cada hú una lliura de pá;
d'altre modo la xefla hauria anat bèn magre.

Ja tothom se consolaba de menjarse'l pá un-
tat ab l'all per agafar delit, quan tot d'un ple-
gat lo corneta qu'era mes aixirit que un pèsol,
se tréu de la motxilla una cosa grossa y rodo-
na com una bala rasa, embolicada ab un paper
d'estrassa y la deixa caure al mitj de la ro-
dona.

¡Era un magnífich formatje d'Holanda!

Tothom vá posarse á riure, los uns pensant
que havian trobat una cosa mes sustanciosa
que 'l such del all, y 'ls altres recordantse que
'l malehit corneta la nit avants l'havia passada
alotjat á casa del adroguer de la Garriga, y,
naturalment, com qu'era carlí

«¡Un queso menos ¡eh! que importa al mundo?»

¡Ab quina gresca varem devorar aquell for-
matjel..

¡Pa y formatje d' Holanda, quan se tèn gana
no hi ha pas res millor!

Dich mal: es millor encare pa, formatje d'
Holanda, y un bon trago de vi.

Tota la ronda vá ser d'aquesta opinió y uná-
nimement decidirem anárnose 'n á veure si'n
trobavam á una casa de pajés que hi havia á
mitja montanya, á l'altra banda del bosch.

Sobre 'l lloch del téch no hi quedaren mes
que las peladuras del famós formatje, mes ra-
tadas que si hi haguéssin passat ratas per con-
te de micalets.

Ja la porrona havia donat lo torn tres ó qua-
tre vegadas per tota la ronda, quan desde l'en-
trada de la casa descubrim á la del Garrell
baixant per la serra oposada, com si una for-
sa estranya l'atragués al fondo del torrent
que nosaltres acabavam d'abandonar.

Nos embosquéu y ab tota quietut, avansém
cap al mateix siti ab l'arma preparada.

Lo Garrell y 'ls seus quarant' homes arriban
al lloch ahont nosaltres nos trobavam poch
avants. De prompte un dels que anavan en pri-
mera fila s'ajup y cull un objecte de terra. Lo
del seu costat tracta de pèndre-li y comensa en-
tre 'ls dos un jaco de cops de puny que n' hi
havia per llogarhi cadiras.

Varios intervenen en la baralla, y lo crit de
¡formatje! ressona per tot arréu: tots comensan
á buscar per terra, y ¡ay del qui'n troba una
sola peladura! ... perque es de advertir que 'ls
carlins se las disputavan ab lo mateix encarni-
sament que un ós una colla de gossos.

¡Sempre'l formatje d'Holanda'ls ha agradat!

En lo millor de la gresca, quan tots havian
deixat caure, qui lo trabuch, qui la carrabina
per trobar mes fàcilment una peladura de for-
matje ó arrancar-la de la boca de un company
mes afortunat, sortim nosaltres, y sense resis-
tencia 'ls amarrém com uns cunills.

Els eran quaranta: nosaltres disset: pero
pèl formatje hi son desesperats, y ab unas
quantas engrunas que, barrejadas ab misto ó
arsénich se espargissin per distints punts de la
montanya, n' hi hauria prou per acabar ab tota
la carlinalla.

Are ab aixó del somatent... ¡qui sab si 'u
probéssin!

Tres carlins se troban perseguits per un so-
matent.

La campana sona, y veientse perduts pren-
en la resolució d'enfilarse á dalt de un arbre.

Hi ha que advertir que per posarse á salvo
mes depressa, cada hu d'ells s' ampara de una
soca diferent.

Estavan ja á cubert entre 'l fullam dels ar-
bres, quan lo somatent hi arriba al péu.

Lo cap de colla duya un magnífich reming-
ton, y un dels carlins amagats, molt afectat per
las armas, s' olvida de la seva situació y ex-
clama:

—¡Quin' arma mes preciosa!

—¡Ola! fan los del somatent aixecant lo cap:
baixa lassaro, baixa ó sino aquest' arma tant
preciosa vás á tastarla desseguida.

Mentres lo carlí baixava tot motxo, un altre
dels amagats, no pot contenirse y exclama:

—¡Animal! T'está bèn bè per bestial!

—Otra tenemos diu lo cap del somatent: bai-
xa home baixa tu també, que aixís aquest tin-
drá companyia. Vés are qui dimoni 't feya en-
rahonar.

—Naturalment: per xo jo m'estich aquí dalt
tant quietet: vá dir lo tercer, qu' era un home
d'aquells que de tot s'alaban.

—Mira aquest altre tio, vá dir un del soma-
tent molt de la brometa: capitá: si duguessen
boyna roja y uniforme vert, casi diria que no
son carlins sino papagayos.

EPICRAMAS

Al carlinás Pere Planas

en lo pét del somatent
l'hi diu lo seu assistent:

—Ja pedéu tocar campanas,
que mentres quedém jo y vos
tocarém també ¿no fá?

—¡Ay ximplet!... ¿que vols tocá?
veyám, ¿qué?

—No res: lo dos.

Deya un mosso de l'Esquadra:

—Quan vaig entrá á la facció
per trobá als lladres milló,
natural, vaig ferme lladre;
y are que 'n sabia prou
per pescar al delinqüent,
se m'aixeca 'l somatent
y ¡pass! vè, y m'aixafa l'ou.

S'ha presentat en Paynaps
¿no 'u sabias, Cebriá?

—Y 'ls quartos que'm vá robá
quan se presentan ¿ho sabs?

J. R.

IMPORTANT.

Reunits en lo local del «Cassino Artesá» car-
rer de l'Alegria, núm. 25, Barceloneta, á las
dèu y mitxa del demati del diumenje conforme
anunciarem, los concurrents á la suscripció
oberta en aquest periódich á favor de las vícti-
mas del vapor «Express», encare qu'en nú-
mero reduhit, acordaren nombrar una comissió
pera distribuir los fondos recaudats, composta
de cinch individuos, la qual comissió termina-
da la seva tarea, donará compte en las co-
lumnas de aquest periódich de la inversió dels
fondos que se li confian.

La comissió nombrada, 's compon dels ciu-
tadans Joseph Minis, Joan Constansó, Pau
Alsina, J. Roca y Roca y Miquel Sadó.

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.